

PZ 0584

Costache Antoniu

ÎN PRAG DE NOUĂ STAGIUNE

P.A. 9910

Vremelnicul răgaz de vară s-a petrecut și iată-ne iarăși în fața sărbătorii noastre, deschiderea porților teatrului pentru o nouă stagiune.

De aceea, socot că e nimerit să ne oprim asupra câtorva lucruri care m-au frământat — o seamă de gânduri și de constatări, prilejuite unele de felul cum s-a desfășurat trecuta stagiune, altele, de consfătuirea atât de plină de învățăminte, a oamenilor de teatru, ce a avut loc în iulie.

Pentru noi — oamenii de teatru —, și socot că aceasta e părerea tuturor colegilor de breaslă, tineri sau vîrstnici, nu este o mulțumire mai mare decît gîndul că munca noastră bucură inimile celor mulți, le insuflă idei și sentimente frumoase, că dăruirea noastră zilnică se contopește cu efortul nou, constructiv, al întregului popor.

Răspunderea care apasă azi pe umerii noștri este mare.

Noua stagiune, pe care am cinstea să o inaugurez și în paginile acestei reviste, se deschide sub semnul unei sporite griji față de repertoriul teatral, față de ceea ce trebuie să oferim publicului nostru. Chibzuita selectare a repertoriului nostru este mai mult decît binevenită, după unele experiențe nu prea fericite petrecute în stagiunea care s-a încheiat.

Nu mai e locul să revenim acum — cînd trăim o clipă sărbătorească — asupra unor greșeli și păcate despre care s-a vorbit la vremea lor, și mai cu seamă la întîlnirea — devenită tradițională — a noastră, a oamenilor de teatru.

Am fost cu toții mîhnîți de acele greșeli și slăbiciuni care au prejudiciat sporului muncii noastre din trecuta stagiune, și de aceea cu bucurie constatăm azi că repertoriul se arată a fi ferm orientat spre lucrări străbătute de un puternic mesaj înaintat.

Salutăm azi, la deschiderea stagiunii, binevenitele reluări, succese din anii trecuți ai tinerei noastre dramaturgii, pe nedrept părăsite. Ne bucurăm, de asemenea, de noile lucrări dramatice apărute, în care valorile artistice se îmbină cu cele educative. Dar trebuie să o spunem deschis, aceasta nu înseamnă totul.

Puținătatea lucrărilor noi ale dramaturgiei autohtone ne mîhnește. Așteptăm cu toții noile roluri, noile figuri inspirate de clocotul zilnic al vieții cetățenești, cărora să le dăm viață pe scenă. Sintem gata să stăm alături de dramaturgii noștri cu frățescă grijă, să le împărtășim din experiența și cunoștințele noastre, ca să le netezim calea creației.

Noua stagiune care ne așteaptă este cu totul deosebită. Ea deschide largi perspective de afirmare forțelor, capacităților și

P.C. 277.755/9

năzuințelor noastre, dar în același timp ne pune nouă, oamenilor de teatru, mari sarcini, mari răspunderi, cărora trebuie să le facem față cu cinste. De pildă, trebuie să avem mereu treaz în minte faptul că viitoarea stagiune teatrală am hotărât cu toții să o deschidem, în semn de cinstită și ca o dovadă a devotamentului nostru față de orînduirea populară care ne arată atîta prețuire, la 23 August. Aceasta trebuie să ne găsească gata pentru evenimentul la a cărui pregătire noi depunem cele mai mari eforturi și închinăm cele mai bune forțe ale noastre: sărbătorirea a 15 ani de la eliberare. Această dată trebuie să însemne un prilej de bogate recolte artistice, din care să putem alcătui acel mănunchi de piese menite să constituie fondul de aur al dramaturgiei noastre. Avem de pregătit și un alt eveniment, căruia stagiunea 1958/59 va trebui să-i aducă elogiul său: împlinirea a 100 de ani de la Unirea Principatelor. Apoi, chiar acum, în primele începuturi ale stagiunii, Festivalul teatrului românesc și, mai tîrziu, Concursul tinerilor actori.

Sînt sarcini care de fapt pentru noi, oamenii de teatru, sînt tot atîtea prilejuri de afirmare a talentului și devotamentului nostru, puse în slujba construirii vieții celei noi, socialiste.

Stagiunea cea nouă își ridică cortina și, odată cu ea, noi frunze de lauri se alătură celor deja existente pe creștetul Thaliei noastre. Și mă gîndesc că nu există recunoștere mai deplină a valorii și capacității noastre decît aceea pe care ne-o prilejuiește turneul în Uniunea Sovietică, unde plecăm să ducem solia artei noastre teatrale. Mă gîndesc la acest turneu cu emoția unui candidat la un greu dar mult așteptat examen. Mă simt mîndru că am acest prilej și că, la vîrsta mea, trăiesc asemenea emoții.

Teatrul Maghiar de Stat din Tg. Mureș va pleca și el în turneu în Ungaria prietenă.

Și este pentru mine iarăși un prilej de mîndrie să pot spune aci că, în acest început de nouă stagiune, numărul teatrelor din țara noastră s-a îmbogățit cu încă trei: Teatrul de Stat din Botoșani, Teatrul pentru copii din București și Teatrul din Piatra-Neamț. Este acesta un fapt care reprezintă nu numai un aspect al dezvoltării crescînde a activității noastre teatrale, dar în același timp o dovadă a grijii pe care partidul și guvernul nostru o au pentru satisfacerea cît mai largă a setei de cultură a marelui public și, totodată, o dovadă a puternicelor forțe creatoare existente în sînul artiștilor noștri.

Luminile rampei se aprind iarăși și, odată cu ele, toate năzuințele noastre prind aripi. Și aceeași fierbinte căldură mă năpădește, aceeași căldură pe care am simțit-o de-a lungul atîtor ani, în fiecare toamnă, la cea dintîi ridicare de cortină. Dar pentru că, tot la vremea asta, bobocii mei de la Institutul de Teatru încep și ei, într-un fel, tot o nouă stagiune, cu grija mea de dascăl al lor, le urez multe și trainice succese. Iar ca să închei, sînt ispitit să parafrazez o străbună zicală și să mă adresez dramaturgilor, zicîndu-le: „Toamna, mai numere-se o dată și dramaturgii!”